

z dnia 22 grudnia 2004 r.

o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, którego celem jest ograniczenie tych emisji w sposób opłacalny i ekonomicznie efektywny.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) instalacji i ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych;
- 2) instalacji znajdujących się na terenach zamkniętych, o których mowa w przepisach prawa geodezyjnego i kartograficznego.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia:

- 1) dyrektywy 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę 96/61/WE (Dz. Urz. WE L 275 z 25.10.2003);
- 2) dyrektywy 2001/81/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001);

Art. 3. Ilekcioć w ustawie jest mowa o:

- 1) ekwiwalencie — rozumie się przez to jeden megagram (1 Mg) dwutlenku węgla (CO₂) lub ilość innego gazu cieplarnianego stanowiącą odpowiednik 1 Mg dwutlenku węgla, obliczoną z wykorzystaniem współczynników ocieplenia;
- 2) emisji — rozumie się przez to emisję w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.²⁾);
- 3) emisji unikniętej — rozumie się przez to ilość substancji, jaka byłaby wprowadzona do powietrza w danym roku z instalacji stosowanych powszechnie do wytwarzania określonego produktu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a przez zastosowanie nowej instalacji, innego rozwiązania technicznego lub technologicznego lub innych surowców lub paliw nie została wprowadzona do powietrza;
- 4) emisji zredukowanej — rozumie się przez to ilość substancji, jaka nie została wprowadzona do powietrza w danym roku z instalacji istniejącej wskutek podjętych działań modernizacyjnych lub restrukturyzacyjnych mających na celu:
 - a) obniżenie wielkości emisji przypadającej na jednostkę powstającego produktu lub jednostkę wykorzystywanego surowca, materiału lub paliwa w zakładzie, na którego terenie jest położona instalacja objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji, lub
 - b) obniżenie wielkości emisji w odniesieniu do średniej emisji z poprzedniego okresu, lub
 - c) obniżenie wielkości emisji wskutek przejścia przez inną instalację produkcji z instalacji zlikwidowanej;
- 5) gazach cieplarnianych — rozumie się przez to:
 - a) dwutlenek węgla (CO₂),
 - b) metan (CH₄),
 - c) podtlenek azotu (N₂O),
 - d) fluoropochodne węglowodorów (HFCs),
 - e) perfluoropochodne związki węgla (PFCs),
 - f) sześćiofluorek siarki (SF₆);
- 6) instalacji — rozumie się przez to instalację w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska;
- 7) instalacji istniejącej — rozumie się przez to użytkowaną instalację, ujętą w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji;
- 8) instalacji nowej — rozumie się przez to instalację, która powinna być objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji, a nie została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji;
- 9) jednostce poświadczonej redukcji emisji — rozumie się przez to jednostkę emisji zredukowanej lub emisji unikniętej gazów cieplarnianych otrzymaną w wyniku realizacji projektu mechanizmu czystego rozwoju, wyrażoną jako ekwiwalent;
- 10) jednostce redukcji emisji — rozumie się przez to jednostkę emisji zredukowanej lub emisji unikniętej gazów cieplarnianych otrzymaną w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń, wyrażoną jako ekwiwalent;
- 11) państwach uprawnionych — rozumie się przez to Federację Rosyjską, Irlandię, Japonię, Kanadę, Konfederację Szwajcarską, Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Królestwo Hiszpanii, Królestwo Niderlandów, Królestwo Norwegii, Królestwo Szwecji, Księstwo Liechtensteinu, Księstwo Monako, Nową Zelandię, Republikę Austrii, Republikę Bułgarii, Republikę Chorwacji, Republikę Czeską, Republikę Estońską, Republikę Federalną Niemiec, Republikę Finlandii, Republikę Francuską, Republikę Grecką, Republikę Islandii, Republikę Litewską, Republikę Łotewską, Republikę Portugalską, Republikę Słowacji, Republikę Słowenii, Republikę Węgierską, Republikę Włoską, Rumunię, Rzeczpospolitą Polską, Stany Zjednoczone Ameryki, Ukrainę, Wielkie Księstwo Luksemburga, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Związek Australijski, Republikę Cypryjską i Republikę Malty;
- 12) projekcie wspólnych wdrożeń — rozumie się przez to działanie inwestycyjne realizowane przez państwo uprawnione na terytorium innego państwa uprawnionego, które ma na celu redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych;
- 13) projekcie mechanizmu czystego rozwoju — rozumie się przez to działanie inwestycyjne realizowa-

3) dyrektywy 2001/80/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001);

4) decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych Wspólnoty i wykonania Protokołu z Kioto (Dz. Urz. WE L 49 z 19.02.2004);

5) decyzji Komisji z dnia 29 stycznia 2004 r. określającej wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazu cieplarnianego w myśl dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. WE L 59 z 26.02.2004).

Dane dotyczące aktów prawa Unii Europejskiej ogłoszonych przed dniem 1 maja 2004 r., zamieszczone w niniejszej ustawie, dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957, z 2003 r. Nr 46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz. 1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 49, poz. 464, Nr 70, poz. 631, Nr 91, poz. 875, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1263 i Nr 273, poz. 2703.

ne przez państwo uprawnione na terytorium państwa nieuprawnionego, które ma na celu redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych;

- 14) substancjach — rozumie się przez to pierwiastki chemiczne i związki chemiczne wprowadzane do powietrza, w szczególności gazy cieplarniane, dwutlenek siarki (SO_2) i tlenki azotu (NO_x), a także pyły;
- 15) uprawnieniu do emisji — rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza w określonym czasie ekwiwalentu w przypadku gazów cieplarnianych lub 1 Mg jednej z pozostałych substancji, które może być sprzedane, przeniesione lub umorzone na zasadach określonych w ustawie;
- 16) wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji — rozumie się przez to system, którym są objęte gazy cieplarniane, ustanowiony w ramach Wspólnoty Europejskiej;
- 17) krajowym systemie handlu uprawnieniami do emisji — rozumie się przez to system, którym są objęte substancje inne niż gazy cieplarniane, ustanowiony w Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia emisji tych substancji;
- 18) zmianie w instalacji — rozumie się przez to zmianę w funkcjonowaniu lub rozbudowę instalacji, powodującą zmianę wielkości emisji z tej instalacji;
- 19) zezwoleniu — rozumie się przez to decyzję właściwego organu, upoważniającą prowadzącego instalację do uczestnictwa we wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji lub w krajowym systemie handlu uprawnieniami do emisji, w której mogą być także przyznawane uprawnienia.

Art. 4. Odwołania od decyzji wydanych przez starostę na podstawie przepisów ustawy wnosi się do wojewody.

Rozdział 2

System handlu uprawnieniami do emisji

Art. 5. 1. System handlu uprawnieniami do emisji, zwany dalej „systemem”, składa się z:

- 1) wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji;
- 2) krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

2. System obejmuje instalacje, dla których przyznaje się uprawnienia do emisji, i instalacje, które są czasowo wykluczone z systemu.

3. Nadzór nad systemem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

Art. 6. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw go-

spodarki, kierując się potrzebą ograniczania emisji, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje instalacji objętych systemem;
- 2) wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji;
- 3) długość okresu rozliczeniowego w zależności od rodzaju substancji objętych systemem;
- 4) substancje objęte systemem w okresie rozliczeniowym;
- 5) współczynniki ocieplenia wykorzystywane do obliczania ekwiwalentu — dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Art. 7. 1. Instalacja objęta krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji, na wniosek prowadzącego instalację, może zostać czasowo — na okres rozliczeniowy — wykluczona z tego systemu.

2. Czasowe wykluczenie instalacji może nastąpić, jeżeli prowadzący instalację zobowiąże się, że wielkość emisji z tej instalacji nie przekroczy wielkości emisji wynikającej z liczby uprawnień do emisji, które byłyby dla niej przyznane w przypadku niewykluczenia jej z krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

3. Czasowe wykluczenie instalacji następuje w drodze decyzji organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska.

4. Do prowadzącego instalację, która została czasowo wykluczona, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące monitorowania i raportowania.

Art. 8. Wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1, powinien zawierać:

- 1) oznaczenie prowadzącego instalację, która ma być wykluczona, i jego adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) określenie rodzaju instalacji, która ma być wykluczona;
- 3) określenie lokalizacji instalacji, która ma być wykluczona;
- 4) wykaz substancji, których dotyczy wykluczenie;
- 5) informację o wielkości dopuszczalnej emisji dla instalacji, która ma być wykluczona, wyrażonej w Mg/rok, określonej w pozwoleniu zintegrowanym albo pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska;
- 6) zobowiązanie się prowadzącego instalację, która ma być wykluczona, do nieprzekroczenia wielkości

emisji wynikającej z liczby uprawnień do emisji, które byłyby przyznane dla tej instalacji w przypadku niewykluczenia jej z krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Art. 9. 1. Systemem administruje Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji, zwany dalej „Krajowym Administratorem”.

2. Do zadań Krajowego Administratora należy:

- 1) prowadzenie Krajowego Rejestru Uprawnień do Emisji;
- 2) prowadzenie bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem niezbędne do opracowania krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji;
- 3) monitorowanie funkcjonowania systemu, w tym przeprowadzanie przeglądów, analiz i ocen jego funkcjonowania;
- 4) opracowywanie projektów krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji;
- 5) udostępnianie projektów krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji do konsultacji społecznych;
- 6) opracowywanie raportów dotyczących systemu;
- 7) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń i mechanizmu czystego rozwoju;
- 8) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu.

3. Nadzór nad Krajowym Administratorem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

4. Minister właściwy do spraw środowiska, biorąc pod uwagę możliwość realizacji zadań, o których mowa w ust. 2, wyznacza, w drodze rozporządzenia, Krajowego Administratora.

Rozdział 3

Krajowy Rejestr Uprawnień do Emisji

Art. 10. 1. W Krajowym Rejestrze Uprawnień do Emisji, zwanym dalej „Krajowym Rejestrem”, są gromadzone informacje o:

- 1) zezwoleniach;
- 2) przyznanych uprawnieniach do emisji;
- 3) sprzedanych i przeniesionych uprawnieniach do emisji;
- 4) umorzonych uprawnieniach do emisji;
- 5) wielkościach dopuszczalnej emisji i emisji rzeczywistej.

2. Krajowy Rejestr jest jawny. Przepisy art. 19 ust. 1 i ust. 4—5 oraz art. 20—24 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska stosuje się odpowiednio.

Art. 11. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, formę i układ Krajowego Rejestru oraz sposób jego prowadzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności i przejrzystości informacji zawartych w tym rejestrze.

Art. 12. 1. Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uiszczenia opłaty w wysokości 450 zł za pierwszy wpis do Krajowego Rejestru w okresie rozliczeniowym.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na wydzielony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Art. 13. 1. Prowadzący instalację jest obowiązany do przekazywania do Krajowego Rejestru informacji, o których mowa w art. 10 ust. 1, na formularzu.

2. Do pierwszego formularza przekazywanego w danym okresie rozliczeniowym dołącza się dowód uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia kompletności i przejrzystości informacji, określi, w drodze rozporządzenia, odrębnie dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji i dla krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, wzory formularzy oraz terminy i sposób ich przekazywania.

Rozdział 4

Krajowy plan rozdziału uprawnień do emisji

Art. 14. 1. Rozdział uprawnień do emisji dla instalacji objętych systemem jest dokonywany w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji, zwanym dalej „krajowym planem”.

2. Krajowy plan sporządza się oddzielnie dla krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji i dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

3. Krajowy plan sporządza się na każdy okres rozliczeniowy na podstawie informacji przekazanych przez prowadzących instalacje objęte systemem.

4. Projekt krajowego planu opracowuje Krajowy Administrator.

Art. 15. 1. W krajowym planie określa się:

- 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji do rozdziału w okresie rozliczeniowym;
- 2) całkowitą liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem;

3) wykaz instalacji wraz z przyznaną dla nich liczbą uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym lub w poszczególnych latach tego okresu;

4) liczbę uprawnień do emisji, jakie w każdym roku okresu rozliczeniowego będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji:

a) dla instalacji nowych lub instalacji, w których dokonano zmiany, na uzupełnienie uprawnień do emisji w związku z ponadplanowym wzrostem zapotrzebowania na te uprawnienia,

b) w związku z przejęciem produkcji likwidowanych instalacji.

2. W krajowym planie dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji określa się także:

1) liczbę uprawnień do emisji, jakie w każdym roku okresu rozliczeniowego będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji na projekty wspólnych wdrożeń i mechanizmu czystego rozwoju;

2) liczbę jednostek poświadczonej redukcji emisji i jednostek redukcji emisji, które prowadzący instalacje może wykorzystać do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych.

3. Przy przyznawaniu uprawnień do emisji prowadzącemu instalację, uruchomioną po dniu wejścia w życie ustawy, uwzględnia się takie same relacje między wielkością emisji rzeczywistej a wielkością produkcji jak w dniu przekazania instalacji do eksploatacji. Zasada ta obowiązuje nie dłużej niż przez okres 15 lat od dnia przekazania instalacji do eksploatacji.

4. Opracowując krajowy plan, bierze się pod uwagę:

1) polityki, strategii, plany lub programy dotyczące w szczególności przemysłu, energetyki, ochrony środowiska oraz rolnictwa i leśnictwa;

2) całkowitą emisję krajową oraz emisję z instalacji objętych systemem w okresie ostatnich 5 lat;

3) relacje wielkości emisji z instalacji do wielkości produkcji lub ilości wykorzystanych surowców, materiałów lub paliw;

4) wdrażane technologie efektywne z punktu widzenia ochrony środowiska oraz wytwarzania i wykorzystywania energii.

5. W uzasadnieniu do krajowego planu podaje się:

1) kryteria rozdziału uprawnień do emisji między rodzaje instalacji i między instalacje tego samego rodzaju;

2) informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych.

Art. 16. 1. Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do przekazywania Krajowemu Admi-

nistratorowi informacji, na których podstawie jest opracowywany krajowy plan.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą prawidłowego opracowania krajowego planu, określi, w drodze rozporządzenia:

1) zakres,

2) termin składania,

3) sposób przekazywania, formę i układ

— informacji, o których mowa w ust. 1.

Art. 17. Krajowy Administrator zapewnia możliwość zapoznania się społeczeństwa z projektem krajowego planu i wniesienia uwag. Przepisy art. 32 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2 i art. 36 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska stosuje się odpowiednio.

Art. 18. 1. Krajowy plan dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwu członkowskiemu Unii Europejskiej nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.

2. Po uzyskaniu akceptacji Komisji Europejskiej Rada Ministrów przyjmuje, w drodze rozporządzenia, krajowy plan dla wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Art. 19. Krajowy plan dla krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji przyjmuje, w drodze rozporządzenia, Rada Ministrów.

Art. 20. Rozporządzenia, o których mowa w art. 18 ust. 2 i art. 19, są ogłaszane do dnia 30 września roku poprzedzającego okres rozliczeniowy.

Art. 21. Jeżeli jest to uzasadnione względami gospodarczymi, bezpieczeństwem energetycznym państwa lub koniecznością dotrzymania dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, zawiesić albo ograniczyć obowiązywanie krajowego planu dla krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji w całości lub w odniesieniu do określonych instalacji, ustalając jednocześnie sposób postępowania z uprawnieniami do emisji przyznanymi na podstawie tego krajowego planu.

Rozdział 5

Przyznawanie i wykorzystywanie uprawnień do emisji

Art. 22. 1. Uprawnienia do emisji są przyznawane prowadzącemu instalację dla każdej instalacji objętej systemem na okres rozliczeniowy, z podziałem na poszczególne lata tego okresu.

2. Uprawnienia do emisji dla instalacji istniejących są przyznawane w krajowym planie.

3. Uprawnienia do emisji dla instalacji nowych są przyznawane w zezwoleniu.

4. W przypadku zmiany w instalacji lub zmiany prowadzącego instalację, uprawnienia do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego są przyznawane w zezwoleniu.

Art. 23. Wielkość emisji wynikająca z liczby przyznanych dla instalacji uprawnień do emisji w roku nie może być większa od wielkości dopuszczalnej emisji, wyrażonej w Mg/rok, dla substancji objętych krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji, określonej w pozwoleniu zintegrowanym albo w pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska.

Art. 24. Prowadzący instalację objętą systemem, któremu przyznano uprawnienia do emisji w krajowym planie, może wykorzystać lub sprzedać te uprawnienia po uzyskaniu zezwolenia.

Art. 25. 1. Prowadzący instalację, któremu przyznano uprawnienia do emisji, uiszcza opłatę w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji przyznanych na pierwszy rok okresu rozliczeniowego i, obowiązującej w roku poprzednim, jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, dotyczącej substancji objętej uprawnieniem do emisji, pomnożonej przez tysiąc. Jednostkowej stawki opłaty nie mnoży się przez tysiąc w przypadku gdy dotyczy ona dwutlenku węgla (CO₂) i metanu (CH₄).

2. Prowadzący instalację, który uiszczył opłatę, o której mowa w ust. 1, nie ponosi, w pierwszym roku okresu rozliczeniowego, opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska, za wprowadzanie do powietrza substancji, na których emisję uzyskał uprawnienia do emisji, z tym że jest obowiązany zgodnie z przepisem art. 286 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska, do złożenia marszałkowi województwa i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska wykazu zawierającego informacje i dane o wprowadzonych do powietrza ilościach substancji.

3. Prowadzący instalację jest obowiązany uiszczyć:

- 1) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie:
 - a) rozporządzenia, o którym mowa w art. 18 ust. 2 — w przypadku gazów cieplarnianych,
 - b) rozporządzenia, o którym mowa w art. 19 — w przypadku substancji objętych krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji;
- 2) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wejścia w życie:
 - a) rozporządzenia, o którym mowa w art. 18 ust. 2 — w przypadku gazów cieplarnianych,

b) rozporządzenia, o którym mowa w art. 19 — w przypadku substancji objętych krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji.

4. Do ponoszenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.³⁾), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują organowi właściwemu do wydania zezwolenia.

5. Opłatę, o której mowa w ust. 1, wnosi się na wydzielony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Art. 26. 1. Przyznane dla instalacji uprawnienia do emisji na dany rok okresu rozliczeniowego mogą być:

- 1) wykorzystane na własne potrzeby prowadzącego instalację, odpowiadające rzeczywistej emisji danej substancji do powietrza;
- 2) sprzedawane;
- 3) wykorzystane w następnych latach okresu rozliczeniowego lub w następnym okresie rozliczeniowym.

2. W przypadku krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji umowy sprzedaży uprawnień do emisji mogą być zawierane wyłącznie między prowadzącymi instalacje, którym przyznano uprawnienia do emisji.

3. W przypadku wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji umowy sprzedaży uprawnień do emisji mogą być zawierane między:

- 1) osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi — w ramach Wspólnoty Europejskiej;
- 2) osobami fizycznymi, osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi niebędącymi osobami prawnymi z państw uprawnionych, które ratyfikowały Protokół z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzony dnia 11 grudnia 1997 r.

4. Do sprzedaży uprawnień do emisji stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315, z 2001 r. Nr 16, poz. 166, Nr 39, poz. 459, Nr 42, poz. 475, Nr 110, poz. 1189, Nr 125, poz. 1368 i Nr 130, poz. 1452, z 2002 r. Nr 89, poz. 804, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 137, poz. 1302, Nr 170, poz. 1660 i Nr 228, poz. 2255 i 2256 oraz z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 64, poz. 593, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 868, Nr 93, poz. 894, Nr 116, poz. 1205, Nr 122, poz. 1288, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 162, poz. 1692 i Nr 173, poz. 1808.

Art. 27. 1. Umowa sprzedaży uprawnień do emisji powinna być zgłoszona, w ciągu 3 dni roboczych od dnia jej zawarcia, do Krajowego Rejestru, pod rygorem nieważności.

2. Obowiązani do dokonania zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, są:

- 1) prowadzący instalację położoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej — w przypadku wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji;
- 2) sprzedawca i kupujący — w przypadku krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Art. 28. 1. Nie przenosi się uprawnień do emisji między okresami rozliczeniowymi, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli prowadzący instalację, dla której były przyznane uprawnienia do emisji, na koniec okresu rozliczeniowego posiada niewykorzystane uprawnienia do emisji, za zgodą organu właściwego do wydania zezwolenia i po zasięgnięciu opinii Krajowego Administratora może je przenieść w całości albo w części na następny okres rozliczeniowy.

3. W przypadku nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 2, niewykorzystane uprawnienia do emisji ulegają umorzeniu.

Art. 29. 1. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia efektywnego działania instalacji, określi, w drodze rozporządzenia, warunki przenoszenia przez prowadzącego instalację uprawnień do emisji na następny okres rozliczeniowy.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia efektywnego działania instalacji, może określić, w drodze rozporządzenia, warunki przenoszenia przez prowadzącego instalację uprawnień do emisji na następne lata okresu rozliczeniowego.

Art. 30. 1. Prowadzący instalację może przenosić uprawnienia do emisji między instalacjami, do których posiada tytuł prawny.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany do zgłoszenia przeniesienia uprawnień do emisji do Krajowego Rejestru w ciągu 30 dni od dnia dokonania przeniesienia, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Jeżeli przeniesienie uprawnień do emisji zostało dokonane po dniu 1 grudnia danego roku, termin na zgłoszenie wynosi 10 dni od dnia dokonania przeniesienia.

Art. 31. 1. W celu wspólnego rozliczania uprawnień do emisji prowadzący instalacje jednego rodzaju mogą tworzyć grupy instalacji.

2. Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji powołują zarządcę:

1) na którego rzecz będą przenoszone uprawnienia do emisji z instalacji wchodzących w skład grupy instalacji;

2) który będzie odpowiedzialny za rozliczanie uprawnień do emisji.

3. Wniosek o utworzenie grupy instalacji powinien zawierać:

1) wykaz i określenie rodzaju instalacji wchodzących w skład grupy instalacji;

2) określenie lokalizacji instalacji wchodzących w skład grupy instalacji;

3) oznaczenie prowadzących instalacje wchodzące w skład grupy instalacji oraz ich adresy zamieszkania lub siedziby;

4) informacje o tytułach prawnych do instalacji wchodzących w skład grupy instalacji;

5) oznaczenie zarządcy, jego adres zamieszkania lub siedziby oraz dokument potwierdzający jego powołanie;

6) okres, na który grupa instalacji ma być utworzona.

4. Prowadzący instalacje występują z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji do:

1) ministra właściwego do spraw środowiska — w przypadku wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji;

2) wojewody właściwego ze względu na adres zamieszkania lub siedziby zarządcy — w przypadku krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

5. W przypadku wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji minister właściwy do spraw środowiska przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o utworzenie grupy instalacji niezwłocznie po jego otrzymaniu.

6. Jeżeli Komisja Europejska w terminie 3 miesięcy od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 5, nie odrzuci tego wniosku, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do wojewody, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, wniosek wraz ze stanowiskiem Komisji Europejskiej oraz swoją opinią.

7. Utworzenie grupy instalacji następuje w drodze decyzji wojewody, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, po zaopiniowaniu wniosku przez ministra właściwego do spraw środowiska.

Art. 32. 1. W przypadku likwidacji instalacji objętej systemem, gdy jej produkcja:

1) nie jest przenoszona do innej instalacji — przyznane dla likwidowanej instalacji uprawnienia do emisji ulegają umorzeniu z dniem zaprzestania produkcji;

2) jest przenoszona do innej instalacji — przyznane dla likwidowanej instalacji uprawnienia do emisji są przenoszone do instalacji przejmującej produkcję, w części odpowiadającej przejętej produkcji, a pozostałe uprawnienia do emisji ulegają umorzeniu.

2. Prowadzący likwidowaną instalację w ciągu 3 miesięcy od dnia zaprzestania w niej produkcji dokonuje rozliczenia z przyznaných uprawnień do emisji.

Rozdział 6

Zezwolenia

Art. 33. Prowadzący instalację objętą systemem jest obowiązany do uzyskania zezwolenia.

Art. 34. 1. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.

2. Zezwolenie wydaje organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska.

3. Zezwolenie wydaje się na okres 10 lat.

4. Organ właściwy do wydania zezwolenia przesyła kopię wydanego zezwolenia Krajowemu Administratorowi.

Art. 35. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia powinien zawierać:

- 1) oznaczenie prowadzącego instalację i jego adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) informację o tytule prawnym do instalacji;
- 3) informację o rodzaju instalacji oraz charakterystykę techniczną źródeł powstawania i miejsca emisji;
- 4) informację o rodzajach wykorzystywanych materiałów, surowców i paliw oraz o wielkości produkcji;
- 5) wykaz substancji, które mają być objęte zezwoleniem;
- 6) proponowane procedury monitorowania wielkości emisji.

2. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć pozwolenie zintegrowane albo pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska. Pozwoleń tych nie dołącza się, jeżeli zostały one wydane przez organ właściwy do wydania zezwolenia.

Art. 36. 1. W zezwoleniu określa się:

- 1) substancje objęte systemem;
- 2) rodzaj instalacji objętych systemem;
- 3) wymagania w zakresie monitorowania wielkości emisji;
- 4) wymagania dotyczące rocznych raportów.

2. Dla instalacji nowych lub instalacji, w których dokonano zmiany, w zezwoleniu określa się także:

- 1) liczbę przyznaných uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego, po uzyskaniu opinii Krajowego Administratora;
- 2) wysokość opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1, oraz termin jej wniesienia.

Art. 37. 1. Organ właściwy do wydania zezwolenia, na wniosek prowadzącego instalację, wydaje, w drodze decyzji, zgodę na zakup przez prowadzącego instalację objętą systemem dodatkowych uprawnień do emisji z rezerwy, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 lit. b, w przypadku nabycia tytułu prawnego do instalacji nieobjętej systemem, która zostanie zlikwidowana, a jej produkcja przejęta przez instalację objętą systemem.

2. Za uprawnienia, o których mowa w ust. 1, uiszcza się opłatę, o której mowa w art. 25 ust. 1.

Art. 38. W przypadku nabycia tytułu prawnego do instalacji objętej systemem nabywca:

- 1) przejmuje prawa i obowiązki wynikające z zezwolenia oraz przyznane dla tej instalacji uprawnienia do emisji;
- 2) jest obowiązany do zgłoszenia nabycia tytułu prawnego do instalacji do Krajowego Rejestru w ciągu 30 dni od dnia zawarcia umowy, na mocy której został nabyty tytuł prawny do instalacji.

Art. 39. 1. W przypadku podziału instalacji objętej systemem między dwóch lub więcej prowadzących instalacje nabywcy występują z wnioskiem o zezwolenia dla każdej instalacji powstałej w wyniku podziału, jeżeli instalacje te będą objęte systemem.

2. Łączna liczba uprawnień do emisji przyznaných dla instalacji po podziale nie może być większa od liczby uprawnień do emisji przyznaných dla instalacji przed jej podziałem.

3. Do rozliczenia uprawnień do emisji przyznaných dla instalacji przed jej podziałem jest obowiązany prowadzący instalację przed jej podziałem.

4. Jeżeli w wyniku podziału instalacji powstanie instalacja nieobjęta systemem, przypadające dla niej uprawnienia ulegają umorzeniu.

Rozdział 7

Monitorowanie wielkości emisji i rozliczanie uprawnień do emisji

Art. 40. 1. Prowadzący instalację, któremu przyznano uprawnienia do emisji, jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji i rozliczania uprawnień.

2. Rozliczenia uprawnień do emisji dokonuje się na podstawie rocznego raportu sporządzanego na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

Art. 41. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia wiarygodności informacji o wprowadzanych do powietrza substancjach objętych systemem, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób monitorowania wielkości emisji;
- 2) częstotliwość przekazywania danych dotyczących monitorowanych wielkości emisji;
- 3) zakres informacji zawartych w rocznym raporcie;
- 4) formę i układ rocznego raportu;
- 5) sposób weryfikacji rocznych raportów.

Art. 42. Roczny raport podlega weryfikacji przez uprawnionych audytorów lub wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.

Art. 43. 1. Akredytację audytorów uprawnionych do weryfikacji rocznych raportów prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087).

2. Krajowy Administrator prowadzi rejestr audytorów uprawnionych do weryfikacji rocznych raportów.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się koniecznością ujednolicenia weryfikacji raportów, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania dla audytorów uprawnionych do weryfikacji rocznych raportów;
- 2) sposób i tryb uznawania uprawnień do weryfikacji rocznych raportów nadawanych w innych niż Rzeczpospolita Polska państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 44. Prowadzący instalację ponosi koszty weryfikacji rocznego raportu.

Art. 45. Roczny raport zweryfikowany przez podmioty, o których mowa w art. 42, prowadzący instalację przedkłada organowi właściwemu do wydania zezwolenia oraz Krajowemu Administratorowi, w terminie do dnia 31 marca każdego roku.

Art. 46. Na podstawie zweryfikowanego rocznego raportu liczba uprawnień do emisji odpowiadająca rzeczywistej wielkości emisji z instalacji w danym roku ulega umorzeniu.

Art. 47. 1. Jeżeli z rocznego raportu wynika, że emisja rzeczywista była większa niż emisja wynikająca z liczby posiadanych uprawnień do emisji na dzień 31 grudnia danego roku, na wniosek prowadzącego instalację, organ właściwy do wydania zezwolenia, po zasięgnięciu opinii Krajowego Administratora, może wyrazić zgodę na pokrycie tej różnicy uprawnieniami do emisji przyznanymi wnioskodawcy na następny rok okresu rozliczeniowego.

2. Warunkiem wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, jest zobowiązanie się prowadzącego instalację do odpowiedniego zmniejszenia emisji lub do zakupu uprawnień do emisji w następnym roku okresu rozliczeniowego.

3. Do czasu wywiązania się prowadzącego instalację z zobowiązania, o którym mowa w ust. 2, nie może on sprzedać uprawnień do emisji przyznanых mu na następny rok okresu rozliczeniowego.

4. Jeżeli prowadzący instalację nie uzyskał zgody, o której mowa w ust. 1, lub nie wywiązał się z zobowiązania, o którym mowa w ust. 2, nie może sprzedać uprawnień do emisji przyznanых mu na następny rok okresu rozliczeniowego do czasu uiszczenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 50 ust. 1.

Art. 48. Po otrzymaniu zweryfikowanych rocznych raportów Krajowy Administrator dokonuje, do dnia 30 kwietnia, wpisów do Krajowego Rejestru.

Art. 49. 1. Prowadzący instalację objętą wspólnym systemem handlu uprawnieniami do emisji może wykorzystać do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych otrzymane:

- 1) jednostki redukcji emisji,
- 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji

— przy czym jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.

2. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie można wykorzystywać jednostek otrzymanych:

- 1) z realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych;
- 2) w wyniku zmiany użytkowania ziemi;
- 3) w wyniku zalesiania.

Rozdział 8

Kary pieniężne

Art. 50. 1. Prowadzący instalację podlega karze pieniężnej za brak uprawnień do emisji na pokrycie rzeczywistych wielkości emisji w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego na dzień 31 grudnia każdego roku.

2. Karze pieniężnej, o której mowa w ust. 1, podlega także prowadzący instalację, która została wykluczona z krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, jeżeli nie wywiązał się z zobowiązania, o którym mowa w art. 7 ust. 2, z tym że dotyczy ona przekroczenia wielkości emisji określonej w tym zobowiązaniu.

3. Kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska w przypadku stwierdzenia braku uprawnień do emisji w wyniku weryfikacji rocznego raportu lub w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzającej brak zezwolenia.

4. Jednostkowa stawka kary pieniężnej za brak jednego uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym na lata 2005—2007 wynosi równowartość w złotych polskich 40 euro, a od dnia 1 stycznia 2008 r. wynosi równowartość w złotych polskich 100 euro.

5. Górna jednostkowa stawka kary pieniężnej za brak jednego uprawnienia do emisji substancji objętej krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji wynosi równowartość w złotych polskich 40 euro.

6. Wysokość stawek, o których mowa w ust. 4 i 5, ustala się stosując średni kurs euro ogłaszany przez Narodowy Bank Polski w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 3.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowych stawek kar, o których mowa w ust. 5, w poszczególnych latach lub w całym okresie rozliczeniowym, uwzględniając wysokość kosztów obniżania emisji substancji objętych systemem.

Art. 51. Do ponoszenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 50 ust. 1, stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Art. 52. Kary pieniężne, o których mowa w art. 50 ust. 1, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Rozdział 9

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 53. W ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 982, z późn. zm.⁴⁾):

1) w art. 2 w ust. 1 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a) weryfikacja rocznych raportów, o których mowa w ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784),”;

2) w art. 18 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, kierując się potrzebą zapewnienia proporcjonalności kosztów, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób

ustalania kosztów ponoszonych w związku z prowadzeniem:

- 1) kontroli przestrzegania wymagań ochrony środowiska,
- 2) weryfikacji rocznych raportów, o których mowa w ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. — Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 19 w ust. 2 w pkt 30 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 31 w brzmieniu:

„31) z zakresu ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784):

- a) projekty krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji,
- b) zezwolenia na uczestnictwo we wspólnotowym systemie handlu uprawnieniami do emisji lub w krajowym systemie handlu uprawnieniami do emisji,
- c) zweryfikowane roczne raporty,
- d) decyzje o wymierzeniu kary pieniężnej za brak uprawnień do emisji.”;

2) dodaje się art. 401a w brzmieniu:

„Art. 401a. 1. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy z opłat za przyznanie uprawnień do emisji i opłat za wpis do Krajowego Rejestru Uprawnień do Emisji pobieranych na podstawie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, a także wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy.

2. Przychody, o których mowa w ust. 1, przeznacza się wyłącznie na finansowanie funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji, w tym prowadzenie Krajowego Rejestru Uprawnień do Emisji i realizację zadań Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji oraz zadań dotyczących

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 170, poz. 1652, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124 oraz z 2004 r. Nr 121, poz. 1263, Nr 191, poz. 1956 i Nr 273, poz. 2703.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz. 1229, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 233, poz. 1957, z 2003 r. Nr 46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz. 1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865 i Nr 217, poz. 2124 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 49, poz. 464, Nr 70, poz. 631, Nr 91, poz. 875, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1263 i Nr 273, poz. 2703.

monitorowania wielkości emisji substancji objętych tym systemem.”.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 55. 1. Do dnia 31 grudnia 2007 r. w przypadku wystąpienia siły wyższej powodującej zwiększenie wielkości emisji w stosunku do przyznanych uprawnień do emisji, prowadzący instalację ma prawo do zakupu uprawnień do emisji od Krajowego Administratora z krajowej rezerwy uprawnień do emisji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 lit. a; za te uprawnienia uiszcza się opłatę, o której mowa w art. 25 ust. 1.

2. Prowadzący instalację jest obowiązany do udowodnienia wystąpienia siły wyższej oraz jej wpływu na wielkość emisji; Krajowy Administrator może w jednoznacznych i uzasadnionych przypadkach odstąpić od żądania udowodnienia wystąpienia siły wyższej.

3. W przypadku gdy krajowa rezerwa uprawnień do emisji, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 lit. a, została wyczerpana, prowadzącemu instalację nie przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wynikłej z odmowy sprzedaży uprawnień do emisji.

4. Uprawnienia do emisji zakupione zgodnie z ust. 1 nie mogą być sprzedawane ani przenoszone.

Art. 56. 1. Do dnia 31 grudnia 2007 r. instalacja objęta wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji może zostać czasowo wykluczona z tego systemu.

2. Do prowadzącego instalację, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące monitorowania i raportowania.

Art. 57. 1. Do Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do emisji dwutlenku węgla na lata 2005—2007 nie stosuje się przepisów art. 14 ust. 4, art. 15 ust. 2 i art. 16—20.

2. Krajowy Plan, o którym mowa w ust. 1, po uzyskaniu akceptacji Komisji Europejskiej, przyjmuje, w drodze rozporządzenia, Rada Ministrów.

3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2, Rada Ministrów określi także wykaz instalacji czasowo wykluczonych ze wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.

Art. 58. 1. Prowadzący instalację ujętą w Krajowym Planie, o którym mowa w art. 57 ust. 1, jest obowiązany złożyć w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy wniosek o wydanie zezwolenia.

2. Prowadzący instalację, która powinna być objęta systemem i jest użytkowana w dniu wejścia w życie ustawy, a nie została ujęta w Krajowym Planie, o którym mowa w art. 57 ust. 1, jest obowiązany złożyć w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy wniosek o wydanie zezwolenia.

3. Prowadzący instalację ujętą w Krajowym Planie, o którym mowa w art. 57 ust. 1, jest obowiązany uiścić:

- 1) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 57 ust. 3;
- 2) 50 % kwoty opłaty, o której mowa w art. 25 ust. 1, w terminie 7 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 57 ust. 3.

Art. 59. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r., z wyjątkiem art. 49 ust. 1 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*